

ministeren fra Befølelse til at udstede Stemp-
ler af en egen Art, naar de kun svare til,
hvad der er foreskrevet i Lov af 19de Fe-
bruar 1861. (En Stemme: Se Udfas-
stets § 10!) Ja, der staar i § 10, at Mi-
nisteren skal være bemyndiget til at udstede
Stempelmærker af en saadan Størrelse, som
kan være passende, men dette er noget ganske
Andet end det, hvorom jeg her taler. Stem-
pelmærker af forskjellig Størrelse kunne blive
nødvendige for de fremmede Obligationer, der
fremkomme i saadanne Summer, som man
ellers ikke sædvanlig kjender i indenlandste Do-
kumenter, men saa længe Stempelmærkerne
overhovedet vedblive at være de samme for
fremmede Effekter som for Dokumenter af 1ste
Klasse efter Loven af 19de Februar 1861,
saa længe savnes der ethvert Middel til at
komme til Kundskab om, hvad den nye Afgift
virkelig indbringer. Jeg vil derfor henstille
til den høitagede Minister, om det ikke vil
være i alle Parters Lary, at et saadant Mid-
del til at kjende Skattens finansielle Betyd-
ning holdes aabent ved Benyttelsen af sær-
egne Stempelmærker. Da der jo under alle
Omstændigheder maa udfærdiges fra Finans-
ministeriet en Tilkjendegivelse til alle Besiddere
af fremmede Obligationer om, hvorledes de
have at forholde sig med Indleveringen og
Stemplingen af Dokumenterne, da der endvi-
dere efter al Sandsynlighed maa udgaa en
Slags Instrur om, hvorledes man i det Hele
har at forholde sig i disse Sager, saa tror
jeg ikke, det er forbundet med nogen Vanske-
lighed at bringe dette Punkt frem, saa at Folk
ittide bleve opmærksomme paa, at Stempelmærkerne
for fremmede Papirer vare af en særlig Art,
for at man kunde kontrolere, hvad Skatten
virkelig indbringer.

Ordføreren: Jeg anser det ikke for-
nødent at opholde det ærede Thing med en
videre Udtalelse angaaende Loven i dens Al-
mindelighed, og heller ikke angaaende det Ho-
vedpunkt, som jo fornemmelig nu har ligget
for til Behandling, og som snart vil komme
for til Afgjørelse, nemlig om, hvor høi Tar-
ten skal være. Det Fornødne i saa Hæn-
seende er efter min Formening udtalt. De

Utringer, vi hørte af det ærede Medlem for
Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Ville), gjøre heller
ikke videre Bemærkninger fra min Side nød-
vendige; hans Tro om, at der vil komme
Stuffer paa alle Punkter, baade for den
ærede Finansminister og for Udvalget, kan
jeg møde med den Udtalelse, jeg allerede tid-
ligere har fremsat, nemlig at min Tro gaar i
i en forskjellig Retning. Det maa da være
Fremtiden forbeholdt at afgjøre, hvem der i
den Henseende har set klarest. Jeg skal kun
bemærke, at jeg ikke har talt, som om det var
vor Overbevisning, at de dristigste Drømme
vilde blive opfyldte; jeg har kun tilladt mig
at udtale den Formening, at det vilde vise
sig, at der mere og mere vil indkomme frem-
mede Obligationer og Værdipapirer her i Lan-
det, som ville blive undergivne Stempelfor-
pligtelsen, og at som Følge deraf den Ind-
tægt, man nu beregner at ville fremkomme ifølge
denne Lov, har Udsigt til at stige i Fremtiden.
Denne Anfølelse vedkjender jeg mig frem-
deles. Det er derfor kun nogle enkelte Utrin-
ger, der ere fremkomne fra forskjellige Sider,
som bevæge mig til at tage Ordet endnu en
Gang. Min ærede Sidemand (Ch. Nime-
stad) anbefalede navnlig to Forslag. For det
Første det til en ny Paragraf efter § 10
stillede; jeg skal imidlertid med Hensyn dertil
ikke lægge Beslag paa Thingets Opmærksomhed i
lang Tid. Det er fra den ærede Finansministers
Side udtalt, at han ikke kunde have Noget
imod, at en saadan Paragraf blev optagen i Loven,
og jeg har paa Udvalgets Begne afgivet en
lignende Erklæring. Det har forsaavidt altfaa
i dette Dieblis ikke nogen videre praktisk Betyd-
ning, om man maatte anse en saadan Be-
stemmelse for i og for sig nødvendig, eller,
saaledes som Finansministeren og Udvalget
mene, for at være unødvendig. Jeg kan der-
for ikke anse det for rigtigt i dette Dieblis at
komme dybt ind paa en Undersøgelse af det
store Spørgsmaal, han fremdrog; jeg vil kun
tillade mig lige overfor Bemærkninger af ham
saavel som af det ærede Medlem for Maribo
Aimts 2den Valgkreds (Frederiksen) at udtale
som min Opfattelse, at der er en overordentlig
stor Forskjel mellem det Forhold, hvorom der
her er Tale, og det Forhold, hvortil de hen-